hẽdite: ſatꝫ ſignificat ꝯfidiũ qᵭdã atqꝫ mu
nimẽtũ eẽ aduerſus oĩa q̄ obeſſe poſſẽt: ni
ſi tãta cura apphẽderet. Ne qñ̃ iraſcat
dñs: cũ dubitatiõe poſitũ ẽ: nõ ſcðm viſio
nẽ ꝓphe: cui certũ ẽ: ſ ſcðm eos ipſos qui
monẽt: q2 cũ dubitatiõe ſolẽt cogitare irã
dei: qbꝰ nõ apte reuelat. Hoc ĝ ſibi ipi de
bẽt dicere: Apphẽdamꝰ diſciplinã: ne qñ
iraſcat dñs: et ꝑeamꝰ ᵭ via iuſta. Jam vo
iraſcat dñs: quõ accipiẽdũ ẽ: ſupdictũ eſt.
Et ꝑeatꝭ ᵭ via iuſta: Hec magĩ pena eſt: q̄
ab ijs formidat: q̄ aliq̄d dulcedis iuſticie
ꝑceperũt. Qui em̃ perit ᵭ via iuſticie: cuꝫ
magĩ miſeria ꝑ vias iniq̄tatis errabit. Cũ
exarſerit ĩ breui ira eiꝰ: btĩ oẽs q̄ cõ
fidũt ĩ eo. Jd eſt cũ vĩdicta venerit: que
impijs ꝛ pctõribꝰ ꝑparat: Nõ ſolũ eos nõ at
tiget q̄ ꝯfidũt ĩ dño: ſ etiã ad regnũ illꝰ in
ſtruẽdũ ꝛ ſblimãdũ ꝓficiet. Nõ em̃ dixit:
cũ exarſerit ĩ breui ira eiꝰ: ſecuri oẽs q̄ ꝯfi
dũt ĩ eo: tãq̄ꝫ ħ ſolũ inde habeãt qᵭ nõ pu
niũt: ſ btĩ: dixit: vbi ẽ bonoꝝ oĩm ſũma et
cumulꝰ. Qᵭ aũt poſitũ eſt: in breui: ħ ma
xime ſignificare arbitror: q2 repentinũ ali
q̄d erit: dũ hoc remotũ ꝛ lõge futurũ pctõ
res exiſtimabunt.

Explicit Tractatꝰ de pſ̃. II

Incipit Tractatꝰ de pſ̃. III

Pſalmus Dauid cuꝫ fugeret
a facie Abſalon filij ſui.

Hunc pſalmũ ex ꝑſona chriſti accipi
endũ ꝑſuadet qᵭ dictũ eſt: Ego dor
miui ꝛ ſomnũ cepi: ꝛ exurrexi: qm̃ dñs ſuſ
cepit me. Magis em̃ ħ ad paſſiõem ꝛ re
ſurrectiõeꝫ dñi ꝯgruent ſonat: q̄ꝫ ad illam
hiſtoriaꝫ in q̄ Dauid ſcribit fugiſſe a facie
bellãtis aduerſũ ſe filij ſui. Et qm̃ ſcrptũ ẽ ᵭ
diſcipulꝭ chriſti: Q̃diu cũ eis ẽ ſpõſus nõ
ieiunabũt filij ſpõſi: nõ mirũ ſi filiꝰ eiꝰ impi
us: ſignat diſcipulꝰ impiꝰ q̄ eum tradidit:
A cuius facie fugiſſe q̄q̄ꝫ hiſtorice poſſet
accipi: qm̃ illo diſcedẽte: ſeceſſit cũ ceteris
in mõtẽ: tñ ſpũalr̃ qm̃ mẽtẽ Jude filiꝰ dei:
id eſt virtꝰ ꝛ ſapiẽtia dei deſeruit: cũ eũ dia
bolꝰ penitꝰ inuaſit in eo qᵭ ſcrptũ eſt: Et in
trauit diabolꝰ ĩ cor eiꝰ: bñ accipit a facie ei
us chriſtũ fugiſſe: nõ q2 chriſtꝰ diabolo ceſ
ſit: ſ chriſto diſcedẽte: diabolus poſſedit.
Quẽ diſceſſũ: fugã eẽ ĩ ħ pſalmo appella
tũ celeritatꝭ cã arbitror: qᵭ v̉bo etiã dñi ſi
gnificat dicẽtꝭ: Qᵭ facꝭ: cito fac. Loq̄mur
etiã ſic ĩ cõſuetudie: vt dicamꝰ: Fugit me:
qᵭ ĩ mẽtẽ ñ venit. Et ᵭ hoĩe doctiſſimo dici
mꝰ: Nihil eũ fugit. Propterea vitas fugit
mẽtẽ Jude: cũ eũ illuſtrare deſtitit. Abſa
lõ aũt ſicut q̄dã interptãt: ĩ latina lingua dr̃
pr̃is pax. Qᵭ mirꝝ videri põt: ſiue in hiſto
ria regnoꝝ: cũ bellũ aduerſus patrẽ Abſa
lon geſſerit: ſiue ĩ hiſtoria noui teſtamẽti: cũ
traditor dñi Judas fuerit: queadmodum
pr̃is pax poſſit ĩtelligi. Sꝫ ꝛ ibi q̄ diligẽt le
gũt: videt ĩ illo bello Dauid pacatũ eſſe fi
lio: q̄ etiã magno cũ dolore plãxit extinctũ
dicẽs: Abſalõ filiꝰ meꝰ: q̄s dabit mihi mo
ri ꝓ te: Et ĩ hiſtoria noui teſtamẽti ipa dñi
nr̃i tãta ꝛ tã mirãda patiẽtia: qᵭ euꝫ tã diu
ꝑtulit tãq̄ꝫ bonũ: cũ eiꝰ cogitatões nõ igna
ret: cũ adhibuit ad ꝯuiuiũ: ĩ q̄ corporis ꝛ ſã
guis ſui figurã diſcipulꝭ cõmẽdauit ꝛ tradi
dit. Qᵭ deniq̄ꝫ ĩ ipa traditõe eiꝰ oſculũ ac
cepit: bñ ĩtelligit pacẽ exhibuiſſe traditori
ſuo: q̄uis ille tã ſcelerate cogitatõis intrĩo
bello vaſtaret. Et iõ Abſalõ pr̃is pax dr̃:
q2 pr̃ habuit pacẽ: quã ille nõ habuit.

Domine q̄d multiplicati ſũt q̄
tribulãt me: Tã ſcꝫ multiplicati
ſũt: vt etiã de nũero diſcipuloꝝ nõ
defuerit q̄ nũero acceſſerat ꝑſecutiũ. Mul
ti inſurgũt ſuper me. Multi dicunt — *Alia lra. ĩ aduerſum*
aĩe mee: nõ ẽ ſalꝰ illi ĩ deo eiꝰ. Ma — *Alia lra. ĩ ipſu.*
nifeſtũ ẽ qᵭ niſi deſperarẽt reſurrectiꝝ: nõ
vtiq̄ꝫ occiderẽt: Ad ħ valẽt ille voces: de
ſcẽdat ᵭ cruce ſi filiꝰ dei ẽ: Et alios ſalua
uit: ſeipm nõ põt. Ergo nec Judas eũ tra
didiſſet: niſi ex eoꝝ eẽt nũero: q̄ chriſtũ cõ
tẽnerẽt dicẽtes: nõ ẽ ſalus illi in deo eius.

Tu aũt dñe ſuſceptor meꝰ es: Se
cundũ hoĩeꝫ dr̃ deo: q2 hoĩs ſuſceptio eſt
v̉bũ caro factũ. Gloria mea ꝛ exaltans
caput meũ. Gloriaꝫ ſuã deũ dic̃ etiaꝫ ille:
quẽ ſic ſuſcepit dei v̉bũ: vt ſicꝭ cũ eo deꝰ fi
eret. Diſcãt ſupbi: q̄ nõ libẽt audiũt cũ eiſ
dr̃: Quid aũt hẽs qᵭ nõ accepiſti: Si aũt
accepiſti: q̄d gl̃iarꝭ q̄ ſi nõ acceperis: Et exal
tãs caput meũ: Mẽtẽ ipaꝫ hũanã ħ acci
piẽdã puto: qᵭ caput aĩe nõ abſurde ap
pellat: q̄ ita inheſit ꝛ q̄dãmõ coaluit excel
lẽti ſupeminẽtie v̉bi hoĩem ſuſcipiẽtꝭ: vt tã
ta paſſiõis hũilitate nõ deponeret. Vo
ce mea ad dñm clamaui: Jd ẽ: nõ cor
porea voce q̄ cũ ſtrepitu v̉berati aeris pro
mit: ſ voce cordis: q̄ hoĩbꝰ ſilet: deo aũt ſic
clamor ſonat: Qua voce Suſãna exaudi
ta ẽ. Et ᵭ q̄ voce ipẽ dñs ꝑcepit: vt ĩ cubi
culꝭ clauſ: id ẽ vt ĩ ſecretꝭ cordis ſine ſtrepi
tu oret. Nec facile q̄ſq̄ꝫ dixerit hac voce mi
nꝰ orari: ſi nllꝭ v̉boꝝ ſonꝰ reddat ex corpe:
qm̃ ꝛ ſilẽteſ cũ ĩ cordibꝰ oramꝰ: ſi aliene ab

affectu orãt̃ cogitatiões ĩt̃currãt: nõdum
dici põt: Voce mea ad dñm clamaui. Ne
q̃ h̃ recte dr̃: niſi cũ ſola aĩa nihil carniſ ni
hilq̃ carnaliũ itẽtionũ ĩ orõe attrahẽs: lo
q̃t̃ dño vbi ſolꝰ audit. Clamor aũt etiã iſte
dr̃: ꝑpt̃ vim ipiꝰ itẽtiõis. Et exaudiuit
me d̃ mõte ſctõ ſuo. Mõtẽ q̃dẽ ipſum
dñm ꝑ ꝓpħam dictũ habemꝰ: vt ſcp̃tũ ẽ:
Lapidẽ p̃ciſũ ſine manibꝰ creuiſſe ĩ magni
tudĩez mõt̃. Sz h̃ ab ipiꝰ pſona ñ põt acci
pi: niſi forte ita dicere voluit: d̃ memetipõ
tã q̃ d̃ mõte ſctõ ſuo: me exaudiuit: cũ ha
bitaret ĩ me: id ẽ ĩ ipõ mõte. Planꝰ aũt eſt
ꝛ expeditꝰ: ſi accipiamꝰ exaudiſſe deũ de
iuſticia ſua. Iuſtũ eñ erat: vt ĩnocẽtẽ occi
ſũ ꝛ cui retributa ſũt mala ꝓ bonis: reſuſci
taret a mortuiſ: ꝛ dig̃ pſeq̃ntibꝰ r̃tribueret.
Legimꝰ eñi: Iuſticia tua ſicut mõtes dei.

Alia lr̃a. Et ſoporatꝰ ſũ.

Ego dormiui ꝛ ſõnũ cepi: Nõ in
cõueniet̃ aĩaduerti põt: qd̃ poſitũ ẽ: Ego:
ad ſignificãdũ qd̃ ſua volũtate mortẽ ſu
ſtinuit: ſm̃ illd̃: Propt̃ea me pr̃ diligit: q̃m
ego pono aĩaz meã ꝛ iteꝝ ſumã eã: Nemo
eã tollet a meipõ: Ptãtẽ habeo ponẽdi eã
ꝛ ptãtẽ habeo iteꝝ ſumẽdi eã. Nõ g̃ inq̃t:
vos me tã q̃ iuitũ cepiſt̃ ꝛ occidiſt̃: ſꝫ ego
dormiui ꝛ ſomnũ cepi. Et exurrexi q̃m
dñs ſuſcepit me. Sõnum aũt ꝓ morte
poſitũ inũerabilit̃ ſcp̃ture ꝯtinẽt: ſic Apl̃s
dic̃: Nolo vos ig̃rare fr̃es de ijs q̃ dormiti
onẽ acceperũt. Nec q̃rẽdũ ẽ cur additũ ſit:
Et ſõnũ cepi: cũ iã dictũ eẽt dormiui: Vſi
tatas eñi hñt ſcp̃ture huiuſcemõi repetitio
nes: ſic̃ ĩ ſcd̃o pſalmo mltas oñdimꝰ. Nõ
nll̃i aũt codices hñt dormiui ꝛ ſoporatꝰ ſũ:
Et alij alit̃: quõ iterp̃tari potuerũt: qd̃ grece
poſitũ eſt: εγω εχοιμηθην και υπνωσα.
Niſi forte dormitio morient̃: ſõnꝰ aũt mor
tui accipi põt: Vt dormitio ſit q̃ tranſit ad
ſõnũ: veluti ẽ exp̃geſactio q̃ trãſit ad vigi
lationẽ: Ne ꝓ ianibꝰ h̃mõis ornamẽt̃: re
petitiões iſtas ĩ diuis libr̃ eẽ arbitremur.
Bñ g̃ accipit̃: Ego dormiui ꝛ ſõnũ cepi:
ego me paſſiõi ꝑmiſi: ꝛ mors ꝯſecuta ẽ. Et
exurrexi q̃m dñs ſuſcepit me. Hoc magis
aĩaduertẽdũ ẽ: queãdmodũ ĩ vna ſnĩa ꝛ p̃
teriti tp̄is v̓bũ poſuit: ꝛ futuri. Et exurrexi
eñi dixit: qd̃ ẽ d̃ p̃terito: ꝛ ſuſcipiet: qd̃ ẽ de
futuro: cũ reſurgere vtiq̃ niſi illa ſuſceptio
ne nõ poſſet. Sz ĩ ꝓpħetia bñ miſcẽt̃ futu
ra p̃terit̃: q̃ vtrũq̃ ſignificet̃: Quia ea que
vẽtura ꝓpħetãt̃: ſcd̃m tp̄s futura ſũt: ſcd̃z
ſcientiã v̓o ꝓpħetantiũ: iã ꝓ factis haben
da. Miſcent̃ quoq̃ p̄ſentis tp̄is verba: q̃

ſuo loco cũ occurrerint tractabũt̃. Nõ
timebo milia ꝑpl̃i circũdantis me:
Scriptũ eſt in euãgelio: quãta eũ multitu
do patientẽ ꝛ crucifixũ circũſteterit. Ex
urge domine ſaluũ me fac deꝰ meꝰ.
Nõ dormiẽti aut iacenti dicit̃ deo exurge:
Sed moris eſt diuinaꝝ ſcripturarũ pſone
dei tribuere: qd̃ in nobis facit: Nõ quidez
vbiq̃: ſed vbi ꝯgruenter dici põt: Veluti
cũ ipſe loqui dicit̃: q̃ñ eiꝰ dono loquunt̃ ꝓ
phete vel apl̃i vel q̃cũq̃ nuncij veritat̃. Vñ
illud eſt: An vultis experimentũ accipere
eius qui in me loquit̃ chriſtus: Non eñi ait:
eius quo illuminãte aut iubẽte loquor: ſed
prorſus ipſam locutionẽ illi tribuit: cuius
munere loq̃bat̃. Q̃m tu percuſſiſti
omnes aduerſãtes mihi ſine cauſa:
Nõ ita diſtinguendũ eſt: quaſi vna ſentẽ
tia ſit: Exurge dñe ſaluũ me fac deꝰ meuſ:
q̃m tu ꝑcuſſiſti oñes aduerſantes mihi ſi
ne cauſa. Nõ eñ ꝓpterea ſaluũ facit: quia
ꝑcuſſit inimicos eiꝰ: ſed potius ipõ ſaluo fa
cto: illos ꝑcuſſit. Ergo ad id qd̃ ſequit̃ ꝑ
tinet: Vt iſte ſit ſẽſus: Q̃m tu ꝑcuſſiſti om
nes aduerſãtes mihi ſine cã. Dẽtes pec
catoꝝ cõtriuiſti. Id eſt: inde cõtriuiſti
dẽtes peccatoꝝ: q̃m ꝑcuſſiſti oẽs aduerſã
tes mihi. Pena q̃ppe aduerſantiũ: q̃ den
tes eoꝝ cõtriti ſunt: id eſt in irrituz quaſi in
puluerẽ ꝑducta verba pctõꝝ dilaceranti
um maledictis filiũ dei: Vt ſic accipiamꝰ
dentes: verba maledica. Quibꝰ dentibꝰ
dicit Apl̃s: Si aũt mordetis inuicẽ: vide
te ne ꝯſumami ab inuicẽ. Poſſunt ꝛ dẽtes
peccatoꝝ: accipi p̄ncipes pctõꝝ: quoꝝ au
ctoritate quiſq̃ de ſocietate recte viuẽtiuz
p̃cidit̃: ꝛ quaſi incorꝑat̃ male viuentibus.
His dentibꝰ ꝯtrarij ſũt dẽtes eccleſie: q̃rũ
auctoritate ab errore gentiliũ varioꝝq̃ do
gmatũ p̃cidũt̃ credentes: ꝛ in eaz q̃ chriſti
corpus eſt trãſferunt̃. His dẽtibꝰ dictũ eſt
Petro vt mãducaret mactata aĩalia: id ẽ
occidẽdo in gentibꝰ qd̃ erãt: ꝛ trãſmutãdo
in id qd̃ ipſe eſſet. Et de his dentibꝰ eccl̃ie
dicit̃: Dẽtes tui ſicut grex detõſaꝝ aſcen
dens de lauacro: q̃ oẽs geminos pariunt:
ꝛ ſteril̃ nõ eſt in illiſ. Hi ſũt q̃ recte p̃cipiũt:
ꝛ queãdmodũ p̃cipiunt: ita viuũt: Qui fa
ciũt qd̃ dictũ eſt: Luceãt opa veſtra coraz
hoibꝰ: vt bñdicãt patrẽ vr̃m q̃ in celis eſt.
Hoꝝ eñ auctoritate cõmoti: deo ꝑ illos
loquẽti ꝛ opanti: hoies credunt: ꝛ ſepati a
ſecl̃o cui ꝯformati erãt: ĩ eccl̃ie mẽbra trãſ
eunt. Et ideo recte iſti ꝑ quos h̃ ſiũt: den

dentes p̄dicatores filii

tes dicunt. Detonſis ouibus ſimiles: qui
iam terrenaꝝ curarũ onera depoſuerunt:
aſcẽdẽtes de lauacro: de ſordiũ ſeculi ab/
lutiõe: p ſacramẽtũ baptiſmatis: Oẽs ge/
mios pariũt. Opantᷣ eñ duo pcepta de q̃
bus dictũ eſt: In his duobꝰ pceptis tota
lex pẽdet ꝛ ꝓphete: Diligẽtes deũ ex toto
corde: ꝛ ex tota aĩa: ꝛ ex tota mẽte: ꝛ ꝓximũ
tãq̃ȝ ſeipſos. In q̃bꝰ ſterilis nõ eſt: qm̃ ta/
les fructꝰ reddũt deo. Scdm̃ ergo iſtũ itel
lectũ ſic accipiẽdũ eſt: dentes pctõꝝ ↄtri/
uiſti: id eſt in irritũ adduxiſti pncipes pec/
catoꝝ: pcutiẽdo oẽs aduerſantes mihi ſi/
ne cauſa. Principes eñ eũ ſcdm̃ euãgeli/
cam hiſtoriã pſecuti ſũt: cũ multitudo infe
rior honoraret. Dñi eſt ſalus: ꝛ ſup
populũ tuũ benedictio tua. In vna
ſentẽtia ꝛ pcepit hoibꝰ q̃d crederẽt: et pro
credẽtibꝰ orauit. Nã: dñi eſt ſalꝰ: cũ dicitᷣ:
ad hoies ſermo dirigitᷣ: Nec ita ſeq̃tᷣ: et ſu/
per ppl'm ſuũ benedictio eiꝰ: vt totũ hoibꝰ
dictũ ſit: Sed ad ipm̃ deũ oratio cõuertitᷣ
ꝓ ipſo ppl'o cui dictũ ẽ: Dñi eſt ſalꝰ. Quid
ergo ait niſi h: nemo de ſe pſumat: qm̃ dñi
eſt ſaluos facere de morte pcti: Nã infelix
ego homo: quis me liberabit d̾ corpe mor
tis huiꝰ: Gratia dei: p Ieſũ Chriſtũ dñm
noſtrũ. Tu autẽ dñe: benedic ppl'm tuum:
de te ſalutẽ ſperantem.

Tractatio Allegorica.

POteſt ꝛ iſte pſalmꝰ accipi ad pſonã
chriſti alio mõ: id eſt vt totꝰ loquatᷣ.
Totꝰ dico cũ corpe ſuo: cui caput ẽ ſcdm̃
Apl'm q̃ dicit: Vos aũt eſtis corpꝰ Chriſti
ꝛ mẽbra. Ergo ille caput ẽ hꝰ corpis: Pro
pter qd̾ alio loco dicit: Veritatẽ aũt faciẽ/
tes in caritate: augeamur in illo p oĩa q̃ eſt
caput Chriſtꝰ: ex quo totũ corpꝰ ↄnexuȝ ꝛ
cõpactũ. Loquitᷣ ergo apud ꝓphetã ſimul
eccleſia ꝛ caput eiꝰ: intᷣ ꝓcellas pſecutio/
nũ ↄſtituta p vniuerſuȝ orbẽ terraꝝ: quod
iam contigiſſe ſcimus.

DOmine q̃d multiplicati ſũt
qui tribulãt me: mlti inſur/
gunt aduerſũ me: Chriſtianuȝ
nomẽ exterminare cupiẽtes. Multi di/
cũt aĩe mee: nõ eſt ſalus illi in deo
eiꝰ. Nõ eñ aliť ſperarẽt poſſe ſe pdere ec/
cleſiã latiſſime pullulãte: niſi ad dei curaȝ
ptinere nõ crederẽt. Tu aũt dñe ſuſ/
ceptor meꝰ es: In chriſto vtiq̃ȝ. Nã in
illo hoĩe ꝛ eccl'ia ſuſcepta ẽ a v̾bo qd̾ caro
factũ ẽ: ꝛ habitauit in nob: Quia ꝛ i celeſti
bꝰ nos ſedere fecͭ vna cũ illo. Precedente
eñ capite: mẽbra cetera ↄſequuntᷣ. Quis
eñ nos ſepabit a caritate Chriſti: Recte
ꝙ dicͭ etiã eccl'ia: ſuſceptor meus es. Gl'ia
mea: Nõ eñ ſibi tribuit qd̾ excellit: cũ in/
telligit cꝰ gr̃a ꝛ miſicordia talᷓ ẽ: Et exal
tãs caput meũ. Ipm̃ ſcȝ q̃ pmogenitꝰ a
mortuis aſcẽdit i celũ. Voce mea ad
dñm clamaui: et exaudiuit me de
monte ſancto ſuo. Hec ẽ orõ oim̃ ſan/
ctoꝝ: odor ſuauitatᷓ q̃ aſcẽdit i ↄſpectu do
mi. Iã eni exauditᷣ eccl'ia de ipo mõte: qd̾
etiã caput eiꝰ ẽ. Vel de illa iuſticia dei: q̃ ꝛ
liberãtᷣ electi eiꝰ: ꝛ pſecutores eoꝝ puniũtᷣ.
Dicat ppl's dei etiã illd̾. Ego dormi
ui ꝛ ſomnũ cepi: et exurrexi qm̃ do
minꝰ ſuſcepit me. Vt adiũgatᷣ et cohi/
beat capiti ſuo. Huic eni popl'o dictũ eſt:
Surge q̃ dormis: ꝛ exurge a mortuis: ꝛ cõ
tiget te chriſtꝰ: Qm̃ de pctõribꝰ aſſũptꝰ ẽ.
De q̃bꝰ generaliter dictũ ẽ: Qui aũt dor/
miũt: nocte dormiũt. Dicat etiã. Non
timebo milia ppl'i circũdãtis me:
Circũuallãtiũ ſcȝ gẽtiũ: ad extiguẽdũ no/
mẽ ſi poſſent vbicũq̃ȝ chriſtianũ. Sȝ quõ
timerẽtᷣ: cũ tãq̃ȝ oleo ſanguine martyrũ in
chriſto ardor caritatᷓ iflãmaretᷣ: Exurge
dñe ſaluũ me fac dñe deꝰ meꝰ. Põt
h ipi capiti ſuo corpꝰ dicere. Illo eni exur
gẽte ſaluũ factũ eſt: Qui aſcẽdit i altũ: ca/
ptiuã egit captiuitatẽ: dedit dona hoibꝰ.
Hoc eni i pdeſtinatiõe a ꝓpha dr̃: q̃duſ
q̃ȝ ad ťras dñm nr̃m: illa d̾ q̃ i euãgelio dr̃:
meſſis matura depoſuit: Cuiꝰ ſalꝰ ẽ i eiꝰ re
ſurrectiõe: q̃ ꝓ nob digtꝰ ẽ mori. Qm̃
tu pcuſſiſti oẽs aduerſãtes mihi ſi/
ne cã: dẽtes pctoꝝ cõtriuiſti. Iã re/
gnãte eccl'ia: inimici nois chriſtiani ↄfuſiõe
pcuſſi ſũt: ꝛ ſiue maledica v̾ba eoꝝ: ſiue pn
cipatꝰ i irritũ deducti. Credite ꝙ hoies: q̃
dñi eſt ſalus. Et tu dñe: ſit ſup ppl'm tuũ be
nedictio tua.

Tractatio Tropologica ſiue Moralis.

POteſt etiã vnuſq̃ſq̃ȝ nr̃m dicere: cuȝ
vitioꝝ et cupiditatũ mltitudo reſiſtẽ
tẽ mẽtẽ ducit i lege pcti.

DOmine q̃d multiplicati ſũt
q̃ tribulãt me: mlti inſurgũt
aduerſũ me. Et qm̃ plerũq̃ȝ co
aceruatiõe vitioꝝ ſurripit deſperatio ſani
tatᷓ: tãq̃ȝ ipis vitijs iſultãtibꝰ aĩe: vľ etiã di
abolo et angelᷓ eiꝰ p noxias ſuggeſtiões vt
deſperemꝰ: opantibꝰ: v̾iſſime dr̃: Mlti
dicũt aĩe mee: nõ ẽ ſalꝰ illi i deo eiꝰ:
Tu aũt dñe ſuſceptor meꝰ es. Hec
eni ſpes ẽ: qd̾ nãm hũanã i chriſtũ ſuſcipe
digtꝰ ẽ. Gl'a mea: Ex illa ꝑgl'a: ne q̃s ſibi

aliq̄d tribuat. Et exaltās caput meū. Siue ipm̄ qui oīm nr̄m caput eſt: ſiue vniꝰ cuiuſq; noſtrū ſpiritū: qđ caput eſt aīe et carnis. Caput eñ mulier vir: ⁊ caput viri chriſtus. Exaltať aūt mens cū iā dici pōt: mente ſeruio legi dei: Ut cetera hoīs pctā ſbdanť: cū iā carnis reſurrectiōe abſorbeť mors i victoriā. Uoce mea ad dn̄m clamaui: Uoce illa intima ⁊ intētiſſima. Et exaudiuit me de mōte ſctō ſuo. De ipō p quē nob ſbuenit: ⁊ q̄ meditatore nos exaudit. Ego dormiui ⁊ ſomnū cepi: et exurrexi qm̄ dn̄s ſuſcipiet me. Quis h̄ nō pōt fideliū dicere: ꝛcolēs mortē pctōꝝ ſuoꝝ ⁊ donū regeneratiōis. Non timebo milia populi circūdantis me: Excepť his q̄ vniuerſaliter eccleſia ſuſtinuit ⁊ ſuſtinet: habꝫ etiā vnuſquiſq; tēptatiōes: qbꝰ circūuallatꝰ hec dicat: Exurge dn̄e ſaluū me fac deus meꝰ. Hoc eſt: fac me exurgere. Qm̄ tu pcuſſiſti oēs aduerſātes mihi ſine cauſa: Recte in p̄deſtinatiōe dicť de diabolo ⁊ angelis eiꝰ. Qui nō ſolū in totū Chriſti corpꝰ: ſꝫ etiā in ſinglos q̄ſq; priuatim ſeuiūt. Dētes pctōꝝ contriuiſti. Habet vnuſq̄ſq; maledicētes ſibi: Habet etiā vitioꝝ auctores conantes eū a chriſti corpe p̄cidere. Sꝫ dn̄i eſt ſalus: Cauēda ſupbia ē: ⁊ dicēdū: Adheſit aīa mea poſt te. Et ſup populū tuum benedictio tua. Hec eſt ſup vnūquēq; nr̄m.

Explicit Tractatꝰ de pſ̄. III

Incipit Tractatꝰ de pſ̄. IIII

In fine: pſalmꝰ Cantica Dauid.

Finis legis chriſtꝰ: ad iuſticiā omni credēti. Hic eñ finis pfectionē ſignificat: nō ꝯſumptionē. Utrū aūt oīe canticū pſalmꝰ ſit: an potiꝰ oīs pſalmꝰ cāticū: an ſint quedā cātica q̄ nō pn̄t dici pſalmi: ⁊ q̄dā pſalmi q̄ nō pn̄t dici cātica: q̄ri pōt. Sꝫ aīaduertēde ſcp̄ture ſūt: ne forte canticū leticiā indicet. Pſalmi aūt dicunť: qui cantanť ad pſalteriū: Quo vſuꝫ eſſe Dauid pphām: in magno myſterio ꝓdit hiſtoria. De q̄ re nō eſt h̄ differēdi locꝰ: qꝛ diuturnā inq̄ſitionē ⁊ longā diſputationē deſiderat. Nūc interim aut v̄ba dn̄i poſt reſurrectionē expectare debemꝰ: aut hoīs in eccl̄ia credētis ⁊ ſperātis in eo.

Cum inuocarē exaudiuit me deꝰ iuſticie mee: Cū inuocarē exaudiuit me deꝰ inq̄t: a q̄ eſt iuſticia mea. In tribulatiōe dilataſti mihi. Ab anguſtijs triſticie: in latitudinē gaudiōꝝ me duxiſti. Tribulatio eñ ⁊ anguſtia: in omnē aīam hoīs opātis malū. Qui aūt dicit: Gaudemꝰ in tribulatiōibꝰ: ſcientes qm̄ tribulatio patientiā opať: vſq; ad illō vbi ait: Qm̄ caritas dei diffuſa eſt in cordibꝰ nr̄is p ſpiritū ſctm̄ q̄ datꝰ ē nobis: nō hꝫ cordis anguſtias: q̄uis extrinſecꝰ a pſequētibꝰ ingerāť. Mutatio aūt pſone qđ a tertia vbi ait: exaudiuit: ſtati trāſijt ad ſecūdā vbi ait: dilataſti mihi: ſi nō varietatē ac ſuauitatis cā facta eſt: mirū cur primuꝫ tā̄q; indicare voluit hoībꝰ exauditū ſe eē: ⁊ poſtea cōpellare exauditorem ſuū: Niſi forte cū indicaſſet quēadmoduꝫ exauditꝰ ſit in ipā dilatatiōe cordis: maluit cuꝫ deo loq̄: Ut etiā h̄ mō oſideret q̄d ſit corde dilatari: id eſt iā corde hr̄e infuſū deū: cū q̄ intrinſecꝰ colloq̄ť. Qđ i pſona eiꝰ q̄ credens i chriſtū illumiatꝰ eſt: recte accipiť. In ipſius aūt dn̄ici hoīs queꝫ ſuſcepit dei ſapiā: nō video quēadmodū h̄ poſſint ꝯgruere. Nō eñ ab ea aliq̄n deſertꝰ ē. Sed quēadmodū ipā eiꝰ depcatio nr̄e potiꝰ infirmitatis indiciū ē: ſic etiā de iſta repētina dilatatiōe cordis pōt idē dn̄s ꝓ fidelibꝰ ſuis loqui: Quoꝝ pſonaꝫ ſibi ipoſuit etiā cū ait: Eſuriui: ⁊ non cibaſtis me: ſitiui: ⁊ potum nō dediſtis mihi: ⁊ cetera. Quare h̄ q̄ꝫ poteſt dicere: dilataſti mihi: pro vno ex minimis ſuis colloq̄nte deo: cuiꝰ caritatē diffuſam hꝫ i corde p ſpm̄ ſctm̄ q̄ datꝰ eſt nobis. Miſerere mei: ⁊ exaudi orōnem meā. Cur iterū rogat: cū iā ſe exauditū et dilatatū idicauerit: An ppť nos d̄ qbꝰ dr̄: Si aūt qđ nō videmꝰ ſperamꝰ: p patiētiaꝫ expectamꝰ: Aut illo qui credidit: pficiať qđ ichoatū eſt: Filij hoīm vſq;quo grauēs corde: Salte vſq; i aduētū inq̄t filij dei veſter error durauerit: q̄d ergo vltra grues corde eſtis: Qn̄ habituri finē fallaciaꝝ: ſi veritatē pn̄tiā nō habebitis: Ut q̄d diligitis vanitatē ⁊ queritis mendaciū: Ut q̄d vultis bti eſſe de infimis: Sola veritas fac btōs: ex q̄ vera ſūt oīa. Naꝫ vanitas eſt vanitatū: ⁊ oīa vanitas. Que abūdātia homi i omni labore ſuo q̄ ipſe laborat ſub ſole: Ut q̄d g̊ tpaliū rerū amore detinemini: Ut q̄d tā̄q; p̄ma: extrema ſectami: qđ ē vanitas ⁊ mēdaciū: Cupitis eñ pmanere vobiſcū: q̄ oīa trāſeunt tā̄q; vmbra. Et ſcitote qm̄ admirabile fecit dn̄s ſctm̄ ſuū. Quē niſi eū quē ſuſcitauit ab inferis: ⁊ i celo ad dexterā colloca

Alia lr̄a. grauī.

Alia lr̄a. mirificauit